

De geschiedenis van de Carnica stam Sklenar

De Sklenar stam

In het wijndeel van Oostenrijk, dus aan de rand van het eigenlijke Carnica-verspreidingsgebied, hield Guida Sklenar zich bezig met de selectie van de oorspronkelijke gevestigde bijen. In 1890 was hij als jonge leraar naar Mistelbach gekomen, bouwde zelf een bijenstand en korte tijd later nam hij ook de bijenstand van zijn schoonvader over met 36 volken, zodat hij in totaal 50 volken had.

Reeds in het eerste jaar viel hem op dat één van zijn volken de meeste honing opbracht. Bovendien onderscheidde het zich van andere volken door de rust en zachtaardigheid, wintervastheid en weersbestendigheid. Het vloog ook dan nog als andere volken daar mee stopten.

Merkwaardig was ook de opbouw van het broednest. Van boven naar onderen eerst een honingkrans, dan een strook stuifmeel pollen en daarna het broed. Daarbij kwam nog een goede uitwintering met opvallend geringe dode bijen val. Uitgewinterd was het nauwelijks gemiddeld te noemen maar in zeer korte tijd ging het alle andere volken in zijn ontwikkeling voorbij.

Ook in de twee daarop volgende jaren, toen Sklenar-bijenstand reeds naar 70 volken gegroeid was, bevestigden zich deze eigenschappen en wederom bleek het volk een uitschieter. Het enige nadeel was het gebruik van propolis door het volk. Sklenar wilde van dit volk natelen maar het was op geen enkele mogelijkheid tot zwermen te brengen. De kennis van koninginnenteelt was destijds nog minimaal.

Zo paste hij de zogenaamde "Herzwabe" toe, een soort boogsnedemethode, en verkreeg zo een serie koninginnen als nateelt van zijn "elite" volk, dat in kast nummer 47 was gehuisvest.

Naar dit kastnummer benoemde hij zijn stam: stam 47.

Vanaf die tijd begon Sklenar met de intensieve selectie. Zijn bekwaamheid om uit zijn waarnemingen de juiste conclusies te trekken, hielp hem daarbij. Hij ging consequent door op de hem als goed bestempelde weg. Zijn stelregel luidde: grijs, zachtaardig en rustig, waarmee hij de hoofdkenmerken van de Carnica registreerde.

Vastberaden verwisselde hij bij alle niet tevredenstellende volken (inmiddels een stal van 150 volken) de koninginnen met die uit zijn beste moedervolken. In de moedervolken stimuleerde hij de darrenproductie. Ook verdeelde hij koninginnen onder imkers in de omgeving. Zo lukte het hem om een raszuiver Carnica- gebied, zonder bevruchtingsstation, met een relatief homogene stam met goede eigenschappen te kweken.

Guido Sklenar was echter ook, zoals vele andere telers uit het oude "Gross-Österreichischen" Carnica- gebied, een goede zakenman. Hij propageerde zijn stam 47 in het Duits sprekende gedeelte en richtte in mei 1922 zijn vakblad "Mein Bienenmütterchen" op en gaf kennis en ervaring door aan een breder publiek. Omdat de stam 47 niet alleen rust en ijver van de Carnica bezat, maar in tegenstelling van importen uit Slovenie, met zijn zwermbijen in boerenkasten, ook wezenlijk zwermtrager was, vond Sklenar in Duitsland vele dankbare afnemers.

In de jaren 1930 tot 1938 werden steeds tien pleegvolken gehouden, die wekelijks 200 koninginnencellen leverden. Weliswaar vermengden zich de nateelten in Duitsland met de

overwegend donkere landras bijen, zodat de gewenste Carnica eigenschappen verloren gingen en men voortdurend op nieuwe importen uit Mistelbach aangewezen was.

Met het inzicht in de kenmerken van de rassen werd in het derde Rijk 1937 het teeltgebeuren uitgebouwd en opnieuw georganiseerd. Er werd op de teelt en erkenning van de inheemse rassen een basis gezocht t.w.; de donkere Mellifera-bijen.

De Carnica en dus ook de stam 47 hoorde daar niet bij, zodat de import officieel niet toegestaan was. Dat veranderde pas in 1938 bij de aansluiting van Oostenrijk aan het Duitse Rijk. Sklenar werd in mei 1939 met de hoogste imkeronderscheiding, de "Silbernen Wabe" onderscheiden en van de "Reichsfachgruppe der Imker" als "Reinzüchter" erkend. Zijn stam 47 heette voortaan 47 Stam Sklenar. Gelijktijdig volgde de erkenning van het bevruchtingsstation "Hirschgrund" in de buurt van Mistelbach als eerste bevruchtingsstation van Oostenrijk. Het teeltwerk gebeurde vanaf die tijd via dit bevruchtingsstation. Het was echter onbetrouwbaar zoals ook andere landbevruchtingsstations omdat de bijenvrije zone onvoldoende was en voor toenmalige begrippen maar één darrenvolk geplaatst werd. Desondanks werden de jaarlijks circa 5000 aangeleverde koninginnen voldoende bevrucht.

Door verschillende omstandigheden en onenigheden tussen huize Sklenar en de "Reichsfachgruppe der Imker" werd de stam Sklenar in 1944 afgekeurd. Eerst na de oorlog krijgt Sklenar, in het bijzonder door de prestatieresultaten van Reininghaus van Landesverband Westfälisch Lippischer Imker een koninginnenteler erkenning.

Juist door het Landesinstitut in Münster en het Landesverband Westfälisch Lippischer Imker, wordt de teelt van de Sklenar-bijen in het bijzonder gestimuleerd.

Met de dood van Guido Sklenar in 1953 heeft zijn dochter Hannerl Weber-Sklenar de teeltwerkzaamheden overgenomen. Al spoedig kwamen er klachten over de koninginnen uit Mistelbach. Vastgesteld werd dat door veranderingen in de landbouw veel imkers uit deze omgeving gedwongen werden met hun bijen in het bosgedeelte en de zuid-oostelijke uitloper van het "Böhmerwaldes" te reizen. Ongewenste kruisingen ontstonden, waarvan ook de bijenstanden van Sklenar niet verschoond bleven. De in het begin opgestelde bewering dat de Sklenar-bij geen raszuivere Carnica, maar een overgangsvorm tussen Carnica en de Mellifera, aan de rand van het verspreidingsgebied van de Carnica, was, liet zich niet bewijzen, maar vooral geen duurzame teeltresultaat waarborgen. Dus erkende men in Duitsland sinds 1987, van de Sklenar-telers, de kenmerken van de Carnica-bij. Voor de oorlog gold de landbouwer H. Hupfeld uit Altenritte bij Kassel als ervaren Sklenar-teler, die over uitstekend materiaal beschikte, dat zich op de rode klaver bijzonder goed hield.

Één van de grootste bevruchtingsstations voor de Sklenar-bij was aan het einde van de dertiger jaren bevruchtingsstation Oberdorf in Thüringen. De koninginnenteler w'Ddel uit Magdeburg selecteerde voornamelijk op kleur – waarbij de opbrengst verwaarloosd werd – en via het eilandbevruchtingsstation Öhe in de Oostzee de stam Alba ontstond, die echter snel aan betekenis verloor. Vandaag de dag zijn de Sklenar-telers georganiseerd in de reeds voor de tweede wereld oorlog opgerichte Sklenarbond. Telergroepen, bevruchtings- en KI-stations, alsook proefbijenstanden worden onderhouden. In het bijzonder in Bayern en in het Landesverband Westfälisch Lippischer Imkers is de teelt van de stam Sklenar wijd verbreid. Als eilandbevruchtingsstation worden de

Hamburger Hallig (Nordfriesische Nordseeküste), zo ook Borkum en Juist (beide Ostfriesische Nordseeküste) met Sklenarmateriaal voorzien, waarbij Juist met gemiddeld 1500 koninginnen per jaar, tot het sterkst bezochte eilandbevruchtingsstation behoort. Volgens opgave van de Sklenarbond wordt lijnenteelt bedreven waarbij de beschikbare bevruchtingsstations zeven verschillende lijnen onderhouden, die op de volgende manier worden beschreven:

47/P/1

Een zeer oude lijn, waarbij de volken als bijzonder kenmerk veel stuifmeel (pollen) verzamelen. Dit kenmerk is opgenomen in de code (P) die gebruikt wordt voor de lijnbeschrijving. Nummer 1 staat voor de kastnummer van het stam teeltvolk.

Een bijzondere betekenis heeft deze lijn als combinatieteelt lijn.

47/9/26

Eveneens een zeer oude lijn, die zich kenmerkt door zeer lang levende koninginnen, wordt "Hüngler" genoemd en zijn zeer goede overwinteraars.

Verdere kenmerken zijn uitmuntende zwermtraagheid, hoge opbrengsten en zeer zachtaardig. Er worden middelmatige volken met donkere bijen opgebouwd.

47/19/48

Deze oorsprong lijn is tam, broed zeer goed, is zeer zwerm traag en zorg voor hoge opbrengsten. Ook deze lijn werd als combinatieteelt lijn aanbevolen.

47/9/15

Deze zeer oude lijn is uniform grijs van kleur, bouwt middelmatige volken op en broedt zeer goed. Ze werd verder omschreven als vlotte, temperamentvolle bij.

47/9/24

Deze lijn bouwt eveneens middelmatige volken op, is zachtaardig en geeft hoge opbrengsten. Als broedlustige lijn bouwt ze tegen de herfst sterke volken op.

47/H/47

Deze lijn werd naar de dochter van Sklenar, Hannerl, vernoemd. De beschrijving van de lijn bestaat uit de volgende onderdelen: Stam/Hannerl/kastnummer. Deze lijn werd als onverwoestbaar, zeer sterke bij, met uitstekend poetsgedrag, beschreven. Ze ontwikkelt middelmatige volken en is net zo temperamentvol als de lijn 47/0/10. De volken geven goede opbrengsten en zijn zelfverzorgend. Met een uitstekende zwermtraagheid ontwikkelt zich een broedlustig volk in de late herfst tot een sterk volk. Ze worden ook "vroeg opstaanders" genoemd.

47/G/10

Deze lijn werd naar aanleiding van de 10de sterfdag van Guido Sklenar in 1963 bekend gemaakt. Ze werd als tamme kinder-bij en zachtaardige Sklenarlijn beschreven. Ze vormde zeer sterke, broedlustig volken en slaat weinig honing op in de broednest. Als zwermtrage bijen geven de volken

hoge honingopbrengsten. Steeds weer werden pogingen ondernomen om de Sklenarbij te kruisen met andere Carnica-lijnen van de stam Peschetz en Troiseck. De daarbij ontstane hybriden leverden over het algemeen niet het gewenste resultaat. Vaak was het resultaat onrustige- en zwerm lustige volken, zodat aanbevolen werd, alleen de verschillende Sklenar-lijnen met elkaar te kruisen om het gewenste heterosis effect te krijgen.

Bronvermelding:

Uit de verslagen van kenmerkonderzoek in Basel 1995.

Schrijver: Friedrich Karl Tiesler, Zuchtbeirat des DIB.

Vertaling: Jan Kruit i.o.v. VCI

De geschiedenis van de Carnicastam Peschetz

De grondlegger voor deze stam was Hans Peschetz (1901-1968), een Oostenrijkse spoorwegbeambte. Hij hield vanaf 1924 ongeveer 24 bijenvolken. Destijds bestond de samenstelling van de bijen in Kärnten en de Steiermark, uit een mengeling van Carnica's en Italiaanse bijen.

In mei 1926 bemachtigde hij uit een kleine bijenstand in een afgelegen dorp in "Oberkärnten", een 3,5 kilogram zware zwerm van een zuiver Carnicavolk. Uit dit volk komt zijn teelt voort. De voor de Carnica typische eigenschappen en kenmerken beschreef Peschetz als volgt:

De zwerm bouwde in zeer korte tijd alle gegeven kunstraten uit en etaleerde zich als een sterk volk, dat buitengewoon verzamel driftig was.

Het bracht reeds in mei/juni zeer goede opbrengsten en in juni kon er drie keer van geslingerd worden te weten 15,5 + 18 + 12 kilogram.

Daarbij kwam in juli nog een opbrengst van 11 kilogram, wat een totaal opleverde van 56.5 kilogram. En dat alles zonder te reizen en het volk had daarnaast nog zoveel voorraad dat het maar twee liter suikerwater nodig had. 1927 gaf bijna dezelfde opbrengst. Ook was het volk buitengewoon zachtvaardig, raatvast en vertoonde geen enkele zwermstemming.

Het volk zette ook in 1927 geen zwermcellen aan. Daarom moest Peschetz overgaan tot kunstmatige teelt van koninginnen. Hij maakte zich zeer snel teelttechniek eigen, om daarna door gecontroleerde paring de uitstekende eigenschappen van zijn bijenvolk te behouden.

Daarom richtte hij in 1928 een eigen bevruchtingsstation op in een naastgelegen hooggebergte op 1200 meter. Het was zo afgelegen, dat hij zijn bevruchtungskastjes op de rug bergopwaarts moest dragen. Hij noemde zijn bevruchtingsstation "Höritzen" en zijn bijenstam "Grossglockner", naar de hoogste berg in Kärnten.

De keuring, erkenning en benoeming van de stam als K - Peschetz 332, vond plaats in juni 1941 op de stand van Hans Peschetz in Stankt Veit aan de Glan door de toenmalige "Rijkskeurmeester" Goetze, hierbij werd ook de standaardbeschrijving vastgelegd. Tot aan dat tijdstip had Hans Peschetz vanaf

1927 reeds vele koninginnen geteeld en ook naar Duitsland verstuurd. Dus daar was zijn bij reeds voor de "Anschluss" van Oostenrijk bekend.

Nu officieel als teeltstam erkend, werden Peschetz koninginnen nog tijdens de oorlog voor testen naar Noord Duitsland onder erkende telers verdeeld. (Julius Paschke, Lubmin/Mecklenburg en P.A. Bertram, Reinfeld/Holstein).

De opbrengsten, vooral de voorjaarsdracht van fruit en koolzaad, lagen zo ver boven die van het donkere landras, dat ze niet geloofwaardig leken. Omdat bovendien de volken uitermate vredelievend bleken, werd bij vele imkers de wens gewekt koninginnen van deze stam te hebben. Zo heeft de Peschetz bij, juist in Noord Duitsland, reeds ver voor de Tweede Wereldoorlog zijn wijde verspreiding gekend.

Tijdens het einde van de oorlog gingen, jammer genoeg, veel raszuivere koninginnen door zwermen verloren. Men wist niet om te gaan met de ongewone broedaanzet van de Peschetzbij en men had de waarschuwing van Peschetz, dat zijn bijen zwermneigingen hadden als men haar niet tijdig voldoende ruimte gaf om te broeden, vergeten. De meest gebruikelijke kasten waren destijds eenvoudig te klein. Enkel en alleen P.A. Bertram, wist zijn drie volken op een landbevruchtingsstation, die hij "Fohlenkoppel" noemde, te behouden.

Het lukt hem nateelten te bevruchten, waarbij gelukkig een aantal als raszuiver uit de bus bleken te komen. Het was Bertram snel duidelijk dat je een zeker bevruchtingsstation nodig had. Hij koos voor "Hallig Hooge" voor de Noordfriesische Westkust.

Omdat hij alle werkzaamheden niet alleen aankon, riep hij de Peschetztelers in Schleswig-Holstein en Hamburg bijeen, om te komen tot een telers-gemeenschap, die hij "Landeszucht Peschetz" noemde. Met 300 telers in 30 teeltgroepen vond in 1946 de oprichting plaats. Het bevruchtingsstation op Hallig bewees zich als te plaatselijk en te klein. Daarbij kwam nog dat de opstelling van maar één darrenvolk, zoals dat destijds voorschrift was, resulteerde in onbevredigende bevruchtingsresultaten en kwalitatief slechte koninginnen opleverde. Daarom richtte Kessler (Hamburg), in het jaar 1950, het bevruchtingsstation "Puan Klent" op Sylt, op.

Ze werken sindsdien onafgebroken en zeer succesvol, mede door de meervoudige paring met meerdere darrenvolken die in het bevruchtingsstation staan. Op dit bevruchtingsstation wordt de Peschetzbij tot aan de dag van vandaag raszuiver gehouden. Om inteelt te voorkomen worden om de drie tot vijf jaar, twee tot drie koninginnen voor bloedverversing van de oer teler naar Noord Duitsland gehaald en toegevoegd aan de kolonie. Hiermee worden nieuwe zuster groepen samengesteld die afwisselend als darrenvolken op het bevruchtingsstation worden opgesteld. Van dit raszuiver teeltmateriaal profiteren ook andere gebruikers van het bevruchtingsstation.

Na de dood van Hans Peschetz ging zijn teeltstam in Oostenrijk verloren. Een poging, om met hulp van zijn zoon Wolfram en met Noord Duits materiaal, deze opnieuw op te zetten, mislukte. Wolfram Peschetz stopte met de teelt van de Peschetz bij en deze Carnicastam is nu voornamelijk nog in Noord Duitsland te vinden.

Bron: www.bienezucht.de

Vertaling : Jan Kruit

De geschiedenis van de Carnica stam Troiseck

(teler Jakob Wrisnig–1875-1952)

De stam Troiseck komt oorspronkelijk uit de Obersteiermark (Mürztal) en is vernoemd naar het bevruchtungsstation "Troiseck" gelegen boven Kindberg.

Deze bij is een goed doorgeteelde berg-Carnica met alle kenmerken en voordelen van het ras. Ze heeft zich, net zo goed als de Sklenarbij, reeds tientallen jaren onder verschillende klimatologische omstandigheden, over de hele wereld, bewezen. Uit volken van deze stam worden sinds 1948 in de afdeling bijen in Lunz am See (Niederösterreich) volgens de geldende regels meerdere teeltlijnen onderzocht en geselecteerd en verder ontwikkeld op proefstanden.

De namen van deze lijnen zijn, Carnica-Troiseck-1012, Carnica-Troiseck-1075,

Carnica-Troiseck-07 en de "Wintersbach" en zijn in telers kringen bekend.

Doordat in Lunz, reeds meer dan 30 jaar, selectiewerkzaamheden zijn verricht, wordt deze bij vandaag de dag meestal als "stam Lunz" gekwalificeerd.

Sinds de komst van de Varoa is men in Lunz bezig om selectie uit te voeren op de Troiseck Carnica.

Bron: www.bienenzucht.de

De geschiedenis van de Carnica stam 03

Bijenteelt in Slovenië

De bijenteelt in Slovenië heeft een bijzonder karakter dat door de Oostenrijkse bijenonderzoeker is onderzocht. De bijenteelt in Slovenië kenmerkte zich in het verleden door de platte lange boerenkastjes met mooi versierde frontjes.

De moderne bijenteelt dient meerdere doelen, zoals de bestuiving van gewassen, de productie van honing of koninginnen gelej, stuifmeelpollen of van propolis. Vroeger werden op het platteland bijen hoofdzakelijk geteeld en gehouden voor de honing.

In Slovenië werd daarnaast, door de invloed van notabelen, ook bijenteelt bedreven met als doel vermeerdering. Deze lange traditie heeft van Slovenen erkende imkers gemaakt. Documenten uit de vijftiende eeuw verhalen over de handel in honing en was. Een imker werd dankzij zijn bijen in de achttiende eeuw beroemd. Anton Janša, deze jonge boerenzoon uit Breznica in Slovenië, was de eerste leraar aan de Keizerlijke en Koninklijke Bijenteelt in Wenen. Deze school werd door hertogin Maria-Theresia opgericht. Door scholing, maar vooral door zijn publicaties, zoals het "Äbhandlung von Schwärmen der Bienen" (1771) en het "Vollständige Lehre der Bienenzucht" (1775), heeft hij een belangrijke bijdrage geleverd aan de vooruitgang in de bijenteelt.

Maar ondanks de nadruk op de door Anton Janša zo uitstekend beschreven bijenfolklore, moeten we niet vergeten dat vooral de eigenschappen van de bijen uit deze regio heel bijzonder zijn. Deze Sloveense bijen vormen een apart ras en werden in 1875 als *Apis mellifera carnica* (Pollmann)

beschreven. Door Anton Janša werden de Slovenen in de negentiende eeuw beroemd door hun handel in bijen, koninginnen en zwermen

In die tijden werden bijenvolken door bijenhandelaren zoals Baron Rotschütz of Michaël Ambrozic per wagonlading met de trein naar West- en midden Europa verstuurd. De bijen stamden uit de bergen tussen Adria en Draufloss, het drielandpunt van Hongarije, Oostenrijk en Slovenië. Van 1875 tot aan de eerste wereldoorlog hebben imkers meer dan 170.000 koninginnen in de hele wereld geleverd. Ondanks dat de twee wereldoorlogen een nadelige invloed op de handel hadden, is de Carnica een ideaalbeeld voor veel landen, in het bijzonder in Noord- en Midden Europa geworden.

Aan het einde van de 19-de eeuw werden in de Verenigde Staten van Amerika door Sloveense immigranten bijen geïmporteerd die nu een aparte stam vormen: de "new world carnolean" (Carnica van de nieuwe wereld) wordt genoemd.

De selectie van de Carnica in Slovenië

Voor het ontstaan van teeltstammen, na de tweede wereld oorlog, werd in Slovenië zeer intensief de selectie van de Carnica bedreven.

Deze inspanningen bleken zeer succesvol en daarom werd in 1984 in Ljubljana (Laibach) een instituut voor selectie van de Carnica opgericht. Dit instituut, onder controle van het Sloveense ministerie van landbouw, controleert de kwaliteit en de selectie van dit bijenras. Ook werd geregeld dat de Sloveense Carnica als bijzonder ras werd aangemerkt die beschermd dient te worden. Vooral sinds de onafhankelijkheid van Slovenië is deze bescherming intensief en het is zelfs wettelijk vastgelegd dat de Sloveense Carnica de enige bij is die in Slovenië gehouden mag worden.

Sinds 1992 staan de bijenkoninginnen geregistreerd en worden regelmatig volken gecontroleerd. Het ministerie van landbouw heeft veel bijenteeltexperts. Imkers en Veterinaire medewerkers werken in het kader van de selectie van de Krainer bijen.

Er wordt gewerkt met een soort stamboek met als doel de kwaliteitsverbetering van Sloveense bijen systematisch aan te pakken. De dienst voor selectie van de Carnica koopt jaarlijks met subsidie van het ministerie, 1200 eerste klas bijenkoninginnen, die dan weer onder imkers verdeeld worden om te testen. Daarbij wordt tevens begeleiding gegeven aan de imkers. De resultaten worden daarna vergeleken, geanalyseerd en gearhiveerd om de productiekwaliteiten van de bijen te kunnen schatten en verbeteren. De imkers worden voorgelicht in de selectie van koninginnen, zodat er alleen met de beste lijnen doorgeteeld wordt. Elk jaar wordt aan vijftien imkers een ministeriële erkenning gegeven die volgens aanwijzingen van de onderzoekers de beste selectie technieken toepassen. Alleen deze erkende telers mogen hun bijenkoninginnen exporteren zodat alleen de beste koninginnen, met de originele eigenschappen van de Carnica, worden aangeboden. In Slovenië is de invoer van andere bijenrassen nadrukkelijk verboden en de imkers moeten alle koninginnen, die niet aan het Ecotype van de Carnica voldoen, vernietigen zodat de raszuiverheid verzekerd is.

Vandaag de dag worden jaarlijks 30.000 koninginnen geproduceerd en één derde daarvan is bestemd voor de export. Vanwege deze hoogwaardige teelt, die voortkomt uit een jarenlange imkertraditie,

werden de Sloveense imkers tijdens APIMONDIA 1999, met 5 medailles bekroond. In het jaar 2003 werd het 38-ste congres APIMONDI in Slovenië, Ljubljana (Laibach) gehouden.

Bron: www.bienenzucht.de

Genetisch materiaal (onder Schiercarnica)

De langdurige selectie vanaf 1954 en het verbod van het houden van bijen anders dan die op het Station heeft geleid tot een eigen Carnicapopulatie op Schiermonnikoog met als eigenschappen zachtaardigheid (zonder kap kunnen imkeren), vast op de raat en toplatten vrij. De volken ontwikkelen zich snel bij gunstige omstandigheden en zijn goede honinghalers.

Ter voorkoming van inteelt zijn in 1982-1983 van een Hoffmannlijn Carnica via het Duitse bijeninstituut in Celle koninginnen gekweekt die op Schiermonnikoog zijn bevrucht en door een aantal imkers op het vaste land in carnica volken gebracht en later beoordeeld. Een carnica volk dat aan de eigenschappen voldeed is naar Schiermonnikoog gebracht.

Alhoewel er geen aanwijzingen waren dat er sprake was van inteelt in de Schiercarnica populatie is in 2000 opnieuw besloten nieuw genetisch materiaal in te voeren. In een gesloten populatie is er namelijk altijd enig verlies van genetisch materiaal. Volgens het rapport van van Hemert (19..) moet één keer in de 5-7 jaar nieuw genetisch materiaal ingevoerd worden. Dat is gebaseerd op een theoretisch model van de heer Millington Ward. De eisen van het nieuw in te voeren materiaal waren: *Apis mellifera carnica*, zachtaardig (geen kap nodig bij imkeren), toplatten vrijlaten, rustig op de raat en lijnzuiver. Lijnzuiverheid resulteert in homogeniteit waardoor betere garantie van kwaliteit van de geteelde koninginnen. Gekozen is voor sperma van darren van *A.m.carnica* uit Kirchhain van de Hessische Landesanstalt, Abteilung Bienenzucht: goede berichten over zachtaardigheid, 30 jaar selectie (oorspronkelijk Troiseck, C-03 en lokaal materiaal), lijnzuiver en selectie op varroaresistentie d.m.v. pintest. Middels KI werden 6 Schiermoeren geïnsemineerd met het sperma van 5 darren. Van 5 moeren werd hetzelfde jaar nog nageteeld en naar Schiermonnikoog gebracht voor de paring. 15 moeren zijn ingevoerd in grote carnica volken van 5 imkers op het vaste land. Aan de hand van beoordelingslijsten door deze imkers en de beoordeling van een bestuurslid van de Stichting Carnicateelt waren 2 koninginnen goed bevonden om in 2001 in de Schierpopulatie ingevoerd te worden.

In het najaar van 2002 is de hele Schiercarnica populatie doodgegaan door o.a. varroa en mogelijk secundaire infecties door virussen. Na een oproep zijn in het voorjaar 2003 30 carnica volken met zuivere Schiercarnica koninginnen aangeboden en naar Schiermonnikoog gebracht voor de opbouw van een nieuwe Schiercarnica populatie. In najaar 2003 zijn 26 volken ingewinterd en vormen de huidige Schiercarnica populatie met dezelfde eigenschappen als voorheen.

In 2006 zijn opnieuw Schiercarnica koninginnen geïnsemineerd met sperma van darren van *A.m.carnica* uit Kirchhain van de Hessische Landesanstalt, Abteilung Bienenzucht: goede berichten over zachtaardigheid, 30 jaar selectie (oorspronkelijk Troiseck, C-03 en lokaal materiaal), lijnzuiverheid én selectie op varroaresistentie d.m.v. pintest. Twee koninginnen zijn in 2006 naar Schiermonnikoog gebracht en ingevoerd.

Bron: www.schiercarnica.nl

Naast de hierboven genoemde lijnen zijn er nog meerdere lijnen bekend.

De meeste bijeninstituten telen en selecteren bijen volgens eigen criteria en worden onder hun eigen naam geregistreerd.

Te denken valt dan bv aan de lijn Mayen, Celle en Varroatolerant (VT.)

Het wachten is nu op de officiële VSH Carnica lijn.